

[Ninn-Hansen]

isolation. Hvis det er tilfældet, vil jeg gerne sige, at hvis der er noget land, vi ikke ønsker at isolere, er det Israel. Vi sætter pris på Israel, beundrer Israel, og det kan ikke være en rigtig forståelse, hvis man skulle mene, at vi vil være med til at isolere dem; tværtimod er der vel intet land, vi næsten hellere vil have med at gøre end det.

Men nu oplever vi jo heldigvis det, som vi vel også fik et vist indtryk af for kort tid siden, da folketinget havde besøg af en delegation fra det ægyptiske parlament med meget fremtrædende personer, nemlig at der kan opnås en forståelse imellem Israel og Ægypten. Jeg synes, det er en stor og værdifuld handling, den ægyptiske præsident har foretaget; det forpligter begge disse lande i Mellemøsten. Vi ville have gjort og vil gøre et meget stort fremskridt her i verden, hvis det kan bringe den ro i Mellemøsten, vi har savnet så længe.

Langsted (CD):

På en måde virker det ejendommeligt, at der hvert år skal være ikke en udenrigspolitisk debat, men en debat om Danmarks Afrikapolitik. For nøjagtigt et år siden var den foranlediget af en afstemning i FN, og i år er det på grund af udenrigsministerens ejendommelige udtalelser i Brasilien, som måske på det sted har gjort mere skade end gavn, især for vort nærliv.

Det er imidlertid for os en selvklar sag, at det er regeringen, der leder landets udenrigspolitik, men så længe der er tale om en mindretalsregering, må den nødvendigvis gøre det med den baggrund, den kan hente i et så bredt folketingsflertal som muligt. Der er nemlig ikke alene, når det kommer til stykket, tale om regeringens udenrigspolitik, men om hele landets udenrigspolitik, som folketinget, som det også sker nu, har krav på at blive holdt orienteret om.

Der var jo engang, da vi følte os som et lille puslingland, der hyggede sig i smug og alt det dér, og et land, hvorfra en udenrigsminister førte tys-tys-udenrigspolitik på sine mange rejser til Genève. Vi lever under ændrede forhold i dag, nu er der nogle, der skæmtsomt siger, vi fører en K.B.sk udenrigspolitik. For os at se føler vi os berettigede til at føre en aktiv udenrigspolitik. Aktiv udenrigspolitik vil for os sige, hvordan vi

arbejder sammen med vores nordiske naboer, hvordan vi arbejder sammen med vores partnere i EF, vores partnere i NATO, alle vores partnere i hele verden gennem FN, og vi kan i og for sig også sige vores partnere i u-landene. I alle disse forbindelser mener jeg med en aktiv udenrigspolitik, at vi naturligvis deltager på lige fod med ret til at gøre os hørt, med ret til at blive hørt, med ret til at påvirke, med ret til at overbevise. Vi må deltage i og influere på udviklingen ikke bare i vor egen verdensdel, eller hvad vi kunne karakterisere som vor egen interessesfære, men vi har videregående forpligtelser til at bringe vort menneskesyn, jeg vil næsten sige, vort frihedssyn ud overalt. Hvor vi gør det, kan vi tale om en fremsynet politik.

Vi kan naturligvis alle glæde os over de positive aspekter i udenrigsministerens redegørelse, det positive syn på udviklingen af FN, hvor de mange landes syn på tingene ses at blive bøjet mod hinanden i det forhåbentlig verdensomspændende samarbejde, som vi føler må være en definitiv, en endelig nødvendighed.

Men jeg ser ingen grund til, at forudsætningen ene og alene må søges i tilvejebringelsen af en ny økonomisk verdensorden. Hvad er forudsætningerne for en sådan ny verdensorden? Er det, at vi alle sammen skal blive lige fattige eller vi får lov og ret til at fortsætte vor nuværende udviklingstakt, så vi til syvende og sidst alle hver på sin måde, hver på sin baggrund bliver lige rige?

For os må det ligeledes betragtes som en selvfølge, at nedrustningsforhandlingerne kan føres videre mellem de store lande, som er de helt afgørende faktorer i denne forbindelse, men vi giver samtidig udenrigsministeren meget gerne mere end 100 pct. ret i det synspunkt, at det samarbejde, der finder sted i den vestlige verden i NATO, er af uvurderlig betydning for afspændingspolitikken.

I forbindelse med ordet afspændingspolitik kan jeg ikke undlade at komme ind på, at der også er grund til at fremhæve den dialog, der nu synes at være i gang direkte i Mellemøsten mellem Israel og Ægypten, en udvikling, der kun kan betegnes som meget glædelig, at de stridende parter især er i færd med at finde sammen for at rive luntten ud af den krudttønde, de egentlig selv sidder på.

Vi billiger naturligvis vor aktive deltagelse i konferencerne i Helsingfors og Beograd, og